

er villig til at se på, om 15-dages-reglen stadig væk skal opretholdes. Sagt med andre ord: Skal vi ikke sikre, at kvinder, der når til en situation, hvor de rent faktisk slipper ud af prostitutionen og giver oplysninger om den, kan beskyttes her i landet i mere end 15 dage, inden de kommer tilbage til deres hjemland?

Det andet, hun sagde, var, at det ikke var sikkert, det var nødvendigt, for der var faktisk en meget stor del af de 54 kvinder, man nu har huset i kort tid, der kun var her i 6 dage. Men sagen er jo, at man står i en vanvittig følsom situation, hvis man er sluppet ud af det her ved at angive bagmændene. Derfor har kvinderne meget travlt. Desuden har man jo ikke undersøgt dem, der slet ikke har turdet det her, og det er meget vanskeligt. Så jeg vil sige, at det faktisk er sagens kerne. Og hvorfor er det egentlig så farligt at give lidt los på de 15 dage?

Formanden:

Tak til fru Anne Grete Holmsgaard. Så er det hr. Jørgen Arbo-Bæhr som ordfører.

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

År efter år har vi de samme diskussioner om ligestillingsministerens redegørelse. Jeg kan i hvert fald genkende en lang række af de problemer, vi diskuterer nu, fra de diskussioner, vi havde for et år siden, og hvis man ser tilbage på tidligere ligestillingsredegørelser, er det vel de samme problemer, der bliver ridset op.

Faktisk kan man på nogle områder sige, at problemerne med ligestilling er blevet decideret større. Hvis vi f.eks. ser på lønforskellene på arbejdsmarkedet på baggrund af 30 år med en såkaldt ligelønslov, kan vi stadig væk se lønforskelle, som kun har én forklaring, nemlig at kvinder får en lavere løn end mænd, fordi de er kvinder.

Nu har regeringen så – eller rettere sagt beskæftigelsesministeren – i forbindelse med en valgkamp lovet, at nu ville regeringen tage sig sammen og lave et lovforslag om kønsopdelte lønstatistikker; et lovforslag, som er blevet kritiseret fra alle sider, fra alle dem, som i det daglige arbejder for, at vi kan få ligeløn i Danmark, fordi det er fuldstændig utilstrækkeligt og kun omfatter en meget lille del af arbejdsmarkedet. Det kan man så sige om, hvad man vil.

Beskæftigelsesministeren har fremsat det her forslag, men hvad siger ligestillingsministeren? Hvorfor har vi en ligestillingsminister, når ligestillingsministerens bemærkninger til det lovforslag

slag så vel som til en række andre lovforslag, er: Jeg er enig med min ministerkollega?

I stedet for burde vi have en ligestillingsminister, som måske i større udstrækning end så mange andre i regeringen tager ligestillingsbrillerne på og først og fremmest siger: Der er brug for at gøre noget alvorligt for at få en stor del eller hele arbejdsmarkedet dækket ind med hensyn til kønsopdelte lønstatistikker, når der nu er enighed om, at det faktisk er et redskab på vejen mod ligeløn.

Kl. 19.45

Tilsvarende ser det ud, når vi ser på et af de problemer, ligestillingen lider endnu mere under i dag, end den gjorde for nogle år siden, nemlig hvad angår kvinders arbejdsforhold, kvinders arbejdsmiljø. I dag er det sådan, at kvinder i dobbelt så stor udstrækning som mænd lider af fysisk nedslidning; at tre gange så mange kvinder som mænd får anmeldt stress som arbejdsskade; at kvinder i langt højere grad end mænd er langtidssyge; og at kvinder er overrepræsenterede blandt førtidspensionisterne. Alligevel har vi ikke på noget tidspunkt hørt, at spørgsmålet om specielt kvinders arbejdsmiljø eller ligestillingsvinklen i arbejdsmiljøarbejdet er blevet nævnt som et problem, selv om problemet er voksende.

Har vi hørt nogen nævne, hvad man gør ved, at kvinder i større udstrækning end mænd er arbejdsløse, at kvinder tvinges til tidligere tilbagevækning end mænd på grund af overarbejdsløshed og på grund af nedslidning? Et af de spørgsmål, som har været meget til debat, og hvor ligestillingsministeren også er kommet med en selvstændig redegørelse, er spørgsmålet om det kønsopdelte arbejdsmarked.

Der ligger også fra ligestillingsministeren på det område en række tiltag, som man kan sige måske vil forbedre situationen. Men alligevel vil jeg fremhæve, at vi jo i dag ikke alene har et kønsopdelt arbejdsmarked, men at det også i sig selv medvirker til nogle groteske forhold med hensyn til både arbejdsmiljø og lønforskelle.

Hvorfor har en pædagog med 4 års uddannelse en timeløn på ca. 110 kr., mens en tømrer med ca. 4 års uddannelse har en timeløn på 170 kr.? Hvad er den dybere visdom i det? Jeg tror, det er svært at sige, men jeg tror i øvrigt, at hvis man ser på realiteterne, har regeringen også på det område et ansvar. For hvad er egentlig baggrunden for, at den løn, de ansatte i den sociale servicesektor får, typisk ansatte i kommuner og amter, ligger så langt efter den løn, folk med en